

CILLA A ROLF
BÖRJLINDOVCÍ

OKO NOCI

CILLA A ROLF
BÖRJLINDOVCI

OKO NOCI

Preložila Mária Bratová

IKAR

Cilla & Rolf Börjlindovci
NATTENS ÖGA

Copyright © Cilla & Rolf Börjlind 2023
by Agreement with Grand Agency
Translation © 2024 by Mária Bratová
Jacket design © 2024 by Emil Křížka
Slovak edition © 2024 by IKAR, a.s.

ISBN 978-80-551-9451-6

Spoločnosť vytvára podmienky na zločin,
kriminálnik ich využíva.

Henry Thomas Buckle (1821 – 1862)

JAR 2022

Boris, oblečený celý v čiernom, sedel pri stene potiahnutej zamatom. Vedľa stolíka sa lesklo kovové vedro. Stávalo sa, že návštevníci potrebovali vracieť.

Nevelký salón bol dnes večer plne obsadený ôsmimi osobami z rozličných kútov sveta. Boli to samí muži, úplne zaborení v červených plyšových kreslách. Za možnosť, aby tu mohli sedieť, zaplatili celý majetok.

Skôr než vošli, Boris stlmil podlahové osvetlenie. Miestnosť sa postupne ponorila do šera, na tvárach mužov sa však odrážalo modrasté svetlo z akvária, čo stálo pár metrov pred nimi. Použiť kamery či mobily bolo zakázané. No záznam sa tajne snímал cez nenápadnú dierku v požiarnom hlásiči vedľa ventilácie.

Muž sediaci vpredu mal hranaté okuliare a pokrývku hlavy mu držala zdvojená čierna šnúra. Vedľa neho sedel Angličan vo svetlomodrom hodvábnom obleku, na ktorom bolo zjavné, že ho šili v niektorom krajčírskom salóne na Savile Row.

V miestnosti panovalo takmer úplné ticho, lebo všetky zvuky spoza sklenej steny tlmila voda. Počas výjavu Boris sledoval tváre mužov, ich oči a ústa, jazyky, ktorými si navlhčili pery, či kvapku potu, čo nečakane sklzála po nose. Ich perverzný pôžitok bol očividný.

Keď sa modrý odblesk na Arabových okuliároch zmenil na červený, nezostávalo už veľa minút. A keď sklonil hlavu, predstavenie sa skončilo.

Záver sa pretahoval iba zriedkakedy.

Hostia potom vstali a bez jediného slova opustili salón. Boris zhasol podlahové osvetlenie.

Vyhýbal sa pohľadu za seba.

Vedro tentoraz nepoužil nikto.

Volal sa Oleksij. V náručí držal mŕtve mačiatko, čo pred chvíľou uhynulo, zamrzlo. Mama mu to dovolila. Krčili sa na korbe nákladniaka, skrytí pod mokrou dekou. Utekali z Buče. Ich cieľom bola poľská hranica.

Dlhá a náročná cesta.

Po chvíli vodič zastavil a navrhol im, aby si sadli k nemu do tepla. Podmienkou bolo, že mŕtve mačiatko nechajú na ceste.

„Nechcem ho mať v kabíne.“

Alina prehovorila syna, aby mača položil do jarku. Vytrhla zopár trsov trávy a tou prikryla mŕtve zvieratko. Oleksij ju sledoval prázdny pohľadom. V posledných dňoch videl hroznejšie veci, ktoré mu nedali spať.

„Naskočte si.“

Šofér zamával na Alinu, ktorá zdvihla Oleksija, aby mu pomohla nastúpiť. Mal sedem rokov a vo chvíli, keď budovu školy zasiahla ruská bomba, sedel v lavici. Teraz mu bolo zima a ruky si schovával pod pulóver. Alina ho usadila, aj ona vyliezla k nemu a zabuchla dvere.

Teplo v kabíne im okamžite obostrelo skrehnuté telá.

„Myslíte si, že sa dostaneme až k hraniciam?“ opýtala sa.

„Nie. Keď som tadiaľto prechádzal v stredu, ostreľovali Lvov. Môžeme to skúsiť severnejšie, ale už môžu byť aj tam. Vysadím vás, keď sa budem musieť otočiť na spiatočnú cestu, a vy musíte pokračovať pešo.“

Alina skúmavo pozerala na mohutného chlapa za volantom, na

neznámeho rodáka, ktorý ich našiel pri rozbitej autobusovej zastávke a navrhol, aby nasadli a skryli sa na korbe.

A teraz kvôli nim pôjde tak ďaleko, ako sa dá. Alina predpokládala, že potom sa vráti do Buče, aby pomohol ďalším utečencom.

„Ďakujem, že nás veziete,“ povedala.

Cestou nemíňali veľa vozidiel, lebo šofér si vyberal bočné cesty, aby sa vyhol odhaleniu. Ruské protitankové zbrane už niekoľko dní dopadali aj na nákladné autá. Bola vojna, krajinu napadla veľká mocnosť.

Alina objala syna. Cítila, ako sa mu telíčko trasie, a dúfala, že iba od chladu, hoci tušila, že dôvodom je iné trápenie.

Keď sa dostaneme za hranice, musím ho donútiť, aby sa vyrozprával, inak sa uzavrie možno navždy, hovorila si v duchu a cítila, ako jej zvieria srdce. Len nech sa nerozplače. Nie teraz a nie tu, nie, kým syn nespí. Na korbe pod dekou, s hlavou na jej kolenách na pár krátkych chvíľ zaspal, a vtedy sa rozplakala. Potichu, so zatvorenými ústami a dávala pozor, aby mu na tvár nekvapkali jej slzy.

Trojica v kabíne mlčala aj vo chvíli, keď nákladniak prechádzal vidiekom. Polia boli pusté, v dedinách videli iba starcov a deti. Nijakého dospelého muža, lebo tí bojujú. Alina sa pokúšala pochopiť, čo sa stalo. Prečo nás napadli? Prečo nás ostreľujú? Vyrástla neďaleko Kyjeva v Buči a pracovala ako telefonistka. V živote nenatrafila na nijakých nacistov, hoci Rusi tvrdia, že sú všade. Klamú len preto, aby nás zlomili? Alina nechápala, o čo im ide. Vlastne tomu nerozumeli ani jej priatelia. Mala tridsaťjeden rokov, no v poslednom čase v tvári veľmi zostarla. Prebdené noci jej do kože vyryli vrásky a ustavičný nepokoj a strach o manžela Bohdana ich ešte prehĺbil. Od vypuknutia vojny slúžil v armáde. Zopár ráz sa jej podarilo nadviazať s ním krátky kontakt, a vtedy obaja do telefónu plakali. Teraz netušila, kde je a či vôbec žije. Spočiatku sa Oleksij na otca vypytoval, po čase prestal. Všetci kamaráti mali otcov vo vojne. Odišli, a možno sa už nikdy nevrátia. Keď o tom nehovorili, menej to bolelo.

Nákladniak pomaly brzdil a Alina sa vytrhla zo zamyslenia. Už tu? Tu ich vyloží?

„Kam ideš?“

Šofér stiahol bočné okno a prihovoril sa svetlovlasej tínedžerke, ktorá kráčala popri krajnici. Na sebe mala vyblednutý sveter, z rukáva jej vytrčal sivý obväz.

„K hraniciam,“ odvetila.

„Chceš sa odviezť?“

Dievčina prikývla a obišla auto. Alina otvorila dvere a Oleksija pritiahla bližšie k sebe. V kabíne začalo byť tesno.

„Volám sa Alina a toto je Oleksij.“

„Ivanna,“ predstavila sa dievčina.

„Odkiaľ si?“

„Z Kyjeva.“

„Čo sa ti stalo?“ opýtal sa Oleksij.

Ukázal na jej obviazanú ruku. Ivanna mlčala.

„Nemusíš odpovedať,“ povedala Alina.

„Náš dom...“ odhodlala sa Ivanna, ale hneď odvrátila tvár. „Zasiahol ho granát... zrútil sa... zmenil sa na hromadu tehál a kamenia... pod ňou je pochovaná moja rodina...“

Zmlkla.

„Vtedy si sa zranila?“ opýtal sa Oleksij.

Ivanna sa dotkla obväzu, chvíľu hľadela von bočným oknom, až potom odvetila:

„Nie.“

Alina pritiahla k sebe Oleksija, lebo mu chcela zabrániť, aby sa ďalej vypytoval. Šofér sa otočil k nim.

„Otvorte to,“ povedal. „Sú tam keksy a voda.“

Ukazoval na odkladaciu priehradku pred sedadlami. Ivanna z nej vybrala balíček keksov a podala ho Aline a Oleksijovi. Šofér sa načialhol po fľašku vody.

„Umrelo mi šteniatko,“ Oleksij prehltol kúsok sušienky. „Zostalo v jarku.“

„Ako sa volalo?“ opýtala sa Ivanna.

„Jasia. Našiel som ho pod zhoreným autom. Máš nejaké domáce zvieratko?“

„Nie.“

Ivanna sa opäť rýchlo odvrátila k okienku a Alina pochopila, že Oleksij sa otázkou dotkol niečoho, čo si dievčina nechávala pre seba.

Motor nákladniaka monotónne hučal a pôsobil uspávajúco. Oleksij zavrátil hlavu pod Alininu ruku a zaspal. Ostatní mlčali, nepotrebovali sa rozprávať. Všetci sa stali obeťou rovnakej tragédie a utekali pred nemilosrdnou záhubou.

„Čo to bolo? Mami!“

Oleksij sa strhol a ukázal pred seba. Do kajuty preniklo dunenie, v diaľke sa zjavil stĺp šľahajúcich plameňov. Alina si silnejšie privinula syna. Bolo jej jasné, že nejde o hrmenie či blesky a že to vie aj on: už sa naučil rozoznávať prírodné výčiny od ľudských.

„Tu musím zastať,“ oznámil vodič. „Ďalej je to veľmi nebezpečné.“

Zabrzdil na okraji veľkého obilného poľa.

„Ako ďaleko sú hranice?“ opýtala sa Alina.

„Pár kilometrov. Najistejšie prejdete hlbokým lesom za Červonohradom, tam budete chránení. No vyhnite sa nočnému pochodu.“

„Prečo?“

Šofér neodpovedal. Ukázal na dvere vedľa Ivanny. Otvorila ich a všetci traja vystúpili. Sledovali, ako sa nákladniak na ceste otáča a mieri späť do Kyjeva.

Po chvíli poľom zamierili k lesu. Zahalil ich dym a obklopil sírový zápach.

*

„Kedy naposledy si mala na sebe uniformu?“ opýtala sa Lisa Hedqvistová.

S Oliviou Rönningovou sa prezliekali v kancelárii policajnej budovy.

„Asi pred sto rokmi,“ uškrnula sa Olivia.

Trochu prehánala, ale ako policajтка v rovnošate pôsobila naozaj krátko, vlastne iba rok po ukončení Policajnej akadémie. Hneď potom ju Mette Olsäterová stiahla k sebe na vtedy jestvujúce oddelenie Národnej kriminálnej polície.

Takže rovnošatu nemala na sebe už dlho.

No teraz to dostali príkazom všetci, ktorí mali ísť do Nynäshamnu.

Vrátane Olivie a Lisy.

Štokholmská polícia vytvorila špeciálnu jednotku pod názvom Accepto. Jej cieľom bolo zmapovať nelegálne obchodovanie s ľuďmi, čo sa rozmohlo v súvislosti s prijímaním utečencov, presnejšie utečenkýň z Ukrajiny. Keďže jednotka bola preťažená prácou, požiadala NOO o posily. A dve z pridelených osôb boli Olivia a Lisa.

Zámerom operácie bolo zabezpečiť, aby sa utečenci nekontaktovali s nesprávnymi osobami a neskončili v rukách obchodníkov s bielym mäsom, ktorí nútili ženy k prostitúcii. Podľa istých indikácií sa ukázalo, že k tomu dochádza dosť často. V Nynäshamne sa pohybovali osoby, ktoré ponúkali všetko od dopravy, cez nocľah či prechodné ubytovanie, čo sa však v horšom prípade končilo násilným zadržiavaním osôb a nútením k poskytovaniu sexuálnych služieb.

Preto Olivia a Lisa mierili do Nynäshamnu.

Bežne sa zapodievali vyšetrovaním vrážd, no obchod s ľuďmi patril k tomu, čo z duše nenávideli, najmä zneužívanie zraniteľných žien na úteku. Navyše Lisa mala osobnú skúsenosť so sexuálnym napadnutím, a na to poníženie jej telo nikdy nezabudne. To ju motivovalo, aby sa pridala k špeciálnej policajnej jednotke.

Skôr než sa zapojili do práce, niekoľko hodín strávili nad spismi a hláseniami o policajných zásahoch proti sexuálnemu zneužívaniu. Dočítali sa o mnohých príšerných osudoch. O cudzinkách, ktoré mesiace držali zatvorené v kutici a nútili ich predávať svoje telo v podstate neprestajne dvadsaťštyri hodín. Stali sa z nich se-

xuálne otrokyne mužov, ktorí boli úplne ľahostajní ku všetkému okrem peňazí.

„Ako mi sedí?“ opýtala sa Olivia, keď si zapla sako.

„Je ti úzke.“

„Úzke?“

„To bol vtip. Pôjdeme svojimi autami?“ zaujímala sa Lisa.

„Nie, odvezieme sa s Lassem a Göranom.“

Lasse Tingvall a Göran Borg boli vyšetrovatelia z NOO, už niekoľko rokov ich kolegovia.

„Dobre,“ prikývla Lisa.

Vyšli z miestnosti. Nastal čas stretnúť sa zoči-voči s prúdom utečencov.

V polkruhu parkovalo niekoľko vozidiel, zboku pri nich horeli malé signálne ohne, z ktorých vyletúvali iskry miznúce v tme. Z výšky celé miesto osvetľovalo studené svetlo stavebného reflektora. Niekoľko žien a mužov v civilnom odeve nosilo biele plastové prepravky k pieskovisku bez piesku, vedľa sa týčili kopy debničiek naskladaných na seba a označených logom Červeného kríža.

„Aha!“

Sivovlasá žena ukázala na okraj lesa. Spomedzi stromov sa vynorili tri postavy. Kráčali pomaly a váhavo. Žena sa im pohla v ústrety s rukami prekríženými na prsiach.

„Vitajte! Už ste v Poľsku!“

Povedala to po ukrajinsky, aby vyčerpaná trojica pochopila, že prekročila hranice. Alina sa zosunula k malej vatre, aby sa ohriala, Oleksij si čupol vedľa nej a pohladkal ju po vlasoch.

„Mami, si unavená?“

„Áno.“

Takmer dvadsaťštyri hodín kráčali, mlčky sa brodili v blate. Aline neschádzali z mysle šoférove posledné slová: „Vyhýbajte sa putovaniu v tme.“ Väčšinu času bola preto napätá, a o to vyčerpanejšia.

„Musí vám byť chladno,“ prihovorila sa im žena.

„Je,“ odvetila Ivanna. „A sme hladní.“

„Dáme vám niečo na jedenie, no, žiaľ, zostať tu nemôžete. Nemáme stany na nocovanie.“

„Kam sa podejeme?“ hlesla Alina.

„Vieme vám zabezpečiť prevoz do Švédska. O chvíľu sa tam vracajú naši ľudia po základné potreby, čo darovali ľudia. Možno by ste sa mohli zviezť v aute s nimi.“

Alina sa pozrela na Ivannu.

„Vo švédskom Boråse mám bratranca,“ povedala Ivanna. „Rada by som sa tam dostala.“

Alina nemala nijaký plán, nevedela, čo urobí po prekročení hraníc. Celú rodinu mala na Ukrajine. Počula však, že vo Švédsku prijímajú ukrajinských utečencov veľmi priateľsky. Vedela aj to, že na švédskej zástave sú rovnaké farby ako na ukrajinskej. Pri tejto nepodstatnej asociácii napokon sama krútila hlavou.

„Tak pôjdeme s nimi, ak smieme,“ rozhodla.

„Výborne.“

Žena sa obzrela a zakývala na muža, ktorý stál vedľa moderného sivého karavanu, poľského voyagera. Muž si napravitel hneď šiltovku a vykročil ku skupinke.

„Áno?“

„Myslíš si, že títo traja by mohli ísť s tebou do Švédska?“ opýtala sa ho žena. „Práve prešli hranice.“

„Samozrejme, že môžu.“

Muž sa usmial a otočil sa k Aline.

„Hovoríte po anglicky?“

„Áno, trochu.“

„Ideme do Gdanska, odtiaľ sa preplavíme do Nynäshamnu. Tam sa už o vás postarajú Švédi. Odkiaľ ste?“

„Z Buče a Kyjeva,“ odvetila Alina.

„Chápem. Pomôžeme vám. Podte.“

„Ďakujem,“ hlesla žena.

Muž vykročil ku karavanu a otvoril dvere. Trojica nastúpila a muž za ňou.

„Zariadenie je prosté, ale funkčné. V hornej časti sú dve postele. Vyberte si, kde chcete spať. My s Jackom sa prispôbime.“

Muž ukázal na vodiča, chlapa v strednom veku. Alina s Ivannou

sa poobzerali okolo seba. Interiér tvoril kuchynský kút, priestor so stolom a s dvoma lavicami, čo sa dali rozložiť na posteľ. K horným miestam na spanie viedli úzke schody.

„Predpokladám, že ste totálne vyčerpaní,“ povedal muž.

„Vyčerpaní a hladní,“ prikývla Ivanna.

„A premrznutí,“ dodala Alina.

Muž zatvoril dvere, čo nechal otvorené, a šiltovku si posunul vyššie z čela.

„Máme teplé nápoje. Čaj, kávu aj čokoládu. Aj jedlo. Jacek! Dones niečo!“

Jacek s čiernou pestovanou briadkou vystúpil a prešiel do kuchynského kúta. Za okamih vyčaroval maslo, chlieb, rôzne typy obloženia a nakoniec aj pár tučných poľských klobás. Tie nakrájal na hrubé kolieska, rozložil na lopár a ponúkol Ivannu.

„Trochu hrubé, ale chutné.“

Ivanna sa pousmiala a zobrala si kúsok. Najradšej by schmatla zo päť koliesok, lebo bola veľmi hladná, no ovládla sa. Druhý chlap zatiaľ zohrial vodu, nalial do pohára a rozpustil v nej niekoľko lyžičiek čokolády v prášku.

„Na,“ povedal a podal pohár Oleksijovi. „Pofúkaj si to, je horúca.“

Alina to tlmočila synovi. Potom sa nesmelo schúlila na lavicu, pritiahla nohy pod seba a tak čakala, či sa jej ujde šálka kávy. Vnútorne sa načisto zosypala, no silou vôle sa ovládala. Veď sa jej podarilo ujsť pred vojnou a dostať sa z krajiny. Sú zachránení. Oleksij je v bezpečí. A dobrí ľudia sa nájdu všade.

Z autorádia sa niesla uspávajúca hudba, takže netrvalo dlho a Ivanna na lavici oproti Aline zaspala. Oleksij sa usiloval udržať oči otvorené, lebo cestu karavanom vnímal ako dobrodružstvo. Alina sledovala svojho tmavovlasého kučeravého syna, ktorý ako zvyčajne vo chvíľach príjemného napätia silno stískal pery. Jacek odkiaľsi vypriadol blok a zopár farbičiek. Oleksij okamžite nakreslil mačiatko a do rohu napísal JASIA. Teraz sa pokúšal nakresliť svoju školu. To mu išlo horšie.

Len čo dorazíme do Švédska, na kreslenie mu zožením najväčší blok na svete, povedala si v duchu Alina. Nevšimla si, že auto odbočilo z hradskej na lesnú cestu.

Uvedomila si to, až keď auto zabrzdilo.

Muž v hnedej šiltovke z predného sedadla prešiel dozadu a chytil Ivannu za nohu. Okamžite otvorila oči.

„Mohla by si chlapca na chvíľu zobrať von?“ opýtal sa.

„Prečo?“

„Musíme sa pozhovárať s jeho matkou.“

Alina hneď vyskočila ako struna. Mužov hlas sa zmenil, mäkký tón sa vytratil.

„O čom sa máme baviť?“ opýtala sa.

„Musíme ti objasniť zopár vecí.“

Muž otvoril dvere a ukázal na Ivannu. Pozrela sa na Alinu. Muž pristúpil bližšie.

„Nerob fóry. Zober chlapca a vystúp!“

Ivanna poslúchla. Nevedela si predstaviť, čo by sa dialo, keby sa bránila. Chytila Oleksija za ruku a zišla po schodíkoch pod dverami. Muž ich za ňou zabuchol a zamkol.

Alina to všetko sledovala.

Stiahlo jej žalúdok, lebo pochopila, že sú vydaní napospas dvom cudzím mužom uprostred lesa kdesi v Poľsku. Mužom, ktorí – čo vlastne chcú?

„Predpokladám, že máš pri sebe pas,“ oslovil ju muž.

„Áno.“

„Môžeš mi ho dať?“

„Načo?“

„Keď prídeme do Švédska, nebudeš ho potrebovať. Nutné vybavenie zariadime.“

„Ale načo potrebujete môj pas?“

Ani nezaregistrovala ruku, až keď ju tresla po tvári. Odhodilo ju dozadu. Okamžite sa schúlila a sklonila hlavu.

„Takže tak... Alina? Tak sa voláš, však?“

Alina nebadateľne prikývla.

„Odvezieme vás do Švédska, ako sme slúbili, ale niečo za to chceme.“

„... nemám peniaze, ja...“

„Máš telo.“

Alina zdvihla hlavu, oči jej zvlhli, stisla pery. Pochopila. Bolo jej to jasné.

„A ak odmietnem?“ opýtala sa so sklonenou hlavou.

Muž sa k nej zohol.

„Tak tvojho syna necháme v tomto lese a teba odvezieme naspäť na hranice. Koľko má rokov? Šesť? Sedem? Ako dlho vydrží v lese sám? Ako si poradí? Takže určite neodmietneš. Vyzleč sa!“

Alina si silno stisla ruky zakliesnené medzi kolenami, ešte väčšmi sa schúlila. Muž sa vystrel a pozrel sa na vodiča.

„Jacek, mohol by si ju vyskúšať?“

Jacek si už sťahoval nohavice.

Ivanna počula veľa o bezuzdných násilnostiach. Ruskí vojaci znásilňovali ženy na ulici, pod vchodom, na dvore, hocikde a hoci-kedy. Sama tomu unikla, no opísané príbehy mala priam vryté do mozgu. A teraz, v tme pri aute, obrázky znova ožívali. Dobre vedela, čo sa bude diať v karavane, a nemohla tomu zabrániť. Ne-pochybovala, že muži majú zbraň a nebudú mať zábrany použiť ju. Možno by ich všetkých troch pokojne zastrelili a nechali ležať v lese.

Preto sa radšej sústredila na Oleksija a usilovala sa zamaskovať, ako sa jej chvejú ruky.

„Budú sa rozprávať dlho?“ opýtal sa.

„Asi ani nie,“ odvetila Ivanna a ťahala chlapca, aby poodišli ďalej. Z auta sa ozývalo tlmené kvílenie.

„Čo to bolo?“ spozornel Oleksij. „Mama?“

Vytrhol si ruku a rozbehol sa ku karavanu.

„Mama!“

Alinin hlas prenikol k nemu až po chvíli:

„Oleksij, mama je v poriadku! Nič sa nedeje, ja iba...“

Hlas akoby sa zasekol, nastalo ticho.

Ivanna objala Oleksija, zakryla mu uši. Zúfalo plakala, lebo nevedela, čo má robiť.

Vtom v lese zbadala svetlo reflektorov.

Najprv ako záblesky medzi stromami, zakrátko však smerovali k nim. Zaostrila, aby videla, čo sa to blíži. Rozoznala veľký čierny mercedes, akoby poskakujúci po lesnej ceste. Na blýskavom laku sa odrážal mesačný svit.

Ivanna pustila Oleksija a začala zúfalo mávať. To auto musí zastaviť za každú cenu! Podarilo sa jej to. Auto zastalo kúsok pred ňou. Skôr než k nemu stačila pribehnúť, otvorili sa dvere a zo sedadla vodiča vystúpila štíhla žena s čiernymi vlasmi, pretkanými sivými pramienkami. Na sebe mala elegantný svetlosivý kostým a kožené čižmičky, ktorými zahasila ohorok. Ivanna sa na okamih zarazila, no ani nestihla otvoriť ústa, keď sa ozvala žena:

„Ahoj. Volám sa Saša. A ty?“

„Ivanna! Musíš nám pomôcť! Tam v aute majú jeho mamu a...“

Ivanna nevedela, ako sa má vyjadriť, lebo Oleksij stál vedľa nej, preto iba zopakovala:

„Musíš nám pomôcť!“

Po tvári sa jej rinuli slzy. Saša pohla rukou, akoby jej ich chcela zotrieť, no zarazila sa a pozrela na karavan so zahmlenými oknami.

„Pomôžem ti,“ povedala. „Môžeš ísť so mnou.“

„Ale ja... kam?“

„Preč odtiaľto. Alebo chceš zažiť to isté?“

Saša kývla ku karavanu, odkiaľ sa stále ozývalo kvílenie.

„O chvíľu budeš na rade,“ pokračovala neznáma.

Ivanna zmätene civela na Oleksija.

„Nemôžem ho tu nechať!“

„Veď tam má mamu. Ty si sama. Tak ideš?“

Ivanna váhala. Oleksij sa silno držal jej stehna. Saša sa k nemu zohla, odtiahla ho, zamierila s ním ku karavanu a zaklopala na dvere. Otvoril ich muž v šiltovke. Saša zdvihla chlapca a muž ho vtiahol dnu. Ivanna nechápala, čo sa deje, hrýzla sa do zaťatej

päste. Saša sa vrátila k mercedesu, otvorila dvere pri sedadle pre spolujazdca a otočila sa k nej.

„Ivanna, nastúp, vyhneš sa znásilneniu. Alebo ešte čomusi horšiemu. Tí muži tam vnútri sú surovci.“

Ivanna si pretrela tvár. Cítila sa úplne bezmocná a bezradná. Zúfalá a vydesená. Váhavo sa pohla k Saši, potom sa potočila ku karavanu, zdvihla ruku, akoby chcela zamávať, a nastúpila do čierneho auta. Saša obišla vozidlo a sadla si za volant. S menšími problémami sa jej na úzkej ceste podarilo otočiť a auto vyrazilo smerom, z ktorého prišlo.

Ivanna už nevidela, že Oleksij sa opäť ocitol na schodoch a dvere za ním sa zatreskli. Dopadol na zem a hľadel na reflektory, čo mizli v lese. Potom si dlaňami zakryl uši.

Ak by sa na nábreží v Port Vauban po zotmení ocitol turista, myslel by si, že sa pozerá na strašidelné vesmírne plavidlo, čo omylom pristálo na mori, lebo sa ligotalo čiernou, týčilo sa do výšky niekoľkých poschodí, osvetlené stovkami malých okrúhlych žiaroviek, čo ako závoj splývali až po vodnú hladinu.

Domáci však vedeli, čo vidí: obrovskú luxusnú jachtu, ktorá sa do Antibes priplavila pred niekoľkými mesiacmi a volá sa Night Eye, Oko noci. Merala 156 metrov a v plnej prevádzke sa o 36 kajút staralo 87 členov posádky. Jachta mala k dispozícii štyri bazény a dve pristávacie plochy pre vrtulníky.

Po takomto obširnom vysvetlení turista zvyčajne položil logickú otázku: „Kto tú jachtu vlastní?“ Lenže domáci mu väčšinou zostali dlžní jasnú odpoveď: „Nejaký oligarcha, pravdepodobne. Nevie sa kto.“

Plavidlo oficiálne vlastnil medzinárodný konglomerát, a to z jediného dôvodu: skutočného majiteľa to chránilo pred možnou konfiškáciou jachty.

Skutočný majiteľ sa volal Grigorij Vladovskij, narodil sa v Leninegrade počas rokov studenej vojny a aktívne sa zúčastňoval na rozpade Sovietskeho zväzu. Muž s pestrým životom.

Istý čas sa živil ako model, lebo mal vytrénované telo a veľmi mužný výzor, prenikavý, uhrančivý pohľad a pestovanú čiernu briadku. Časom sa z neho stal vášnivý diskutér so silnou patriotickou orientáciou.